Medine'de İslam Devleti

Bu antlaşma her iki taraf için on yıl geçerlidir. -1
2- Kureyş'ten izinsiz olarak Müslüman olan ve Peygambere sığınan her kafir Kureyş'e geri verilmelidir.
Aynı şekilde İslam'dan dönüp de Kureyş'e sığınanı da Kureyş Peygambere teslim etmelidir.

3- Arap kabilelerinden herhangi birisi Peygamberle antlaşma yapmak isterse tehdit edilmemelidir. Kim de Kureyşle antlaşma yapmak isterse serbesttir.
4- Bu antlaşma gereğince Muhammed ve ashabı bu yıl Mekke'den geri dönecek gelecek yıl hacca gelecek ve Allah'ın evini ziyaret edeceklerdir. Bu şartlarla ki üç günden fazla Mekke'de kalmayacak ve kılıçlarını kılıflarından taşıyacaklardır.

Sonunda Müslümanlar tarafından Resul-i Ekrem (s.a.a) antlaşmayı imzaladı. Suheyl de Müşrikler tarafından imza atmıştı. Bu antlaşmadan hemen sonra Huza'e kabilesi Resul-i Ekrem ile bir antlaşma imzaladı. Ben-u Bekir ise hemen ardından Kureyş'e katıldı...

Resul-i Ekrem (s.a.a)'in Kureyşle antlaşma imzalaması ashabından bir kaç kişinin itirazına ve eleştirisine maruz kaldı. Özellikle Ömer b. Hattab daha fazla itiraz edip eleştiride bulunuyordu.

Müslümanların bu antlaşmaya itiraz etmelerinin sebebi onun gerçek sırrını anlayamamış olmalarından kaynaklanıyordu. İtirazda bulunanlar antlaşmadan sonra inen Fetih suresi inene dek itirazlarına devam ettiler. Ama Fetih suresi barış antlaşmasının felsefesini ve bu antlaşmanın gerçekte İslam ve Müslümanlar için zafer olduğunu açıkladı.

Evet bu antlaşma İslam tarihinde en güzel tesiri bıraktı. Örneğin: öyle bir fırsat meydana geldi ki Müslümanlar kendi mekteplerinin mesajını Kureyş'ten başka diğer Arap toplumlarına da ulaştırdılar. Kureyş tarafından rahat oldukları için gönül rahatlığı ile İslam devletinin temellerini takviye ettiler. Kendi toplumları gençlerine iftihar bağışladılar. Bütün bunların tam bir gönül rahatlığı ile yerine getirmişlerdi.

Bundan sonra İslam'ın ilahi daveti herkesin ilgisini çekti ve Arap toplumu arasında genel bir kabule doğru adım attı. Öyle ki bu antlaşmadan sonra her kabile ile kendi evlerinden rabıta

kurdular ve onları İslam dinine davet ettiler...

Hudeybiye barış antlaşmasının sonuçlarından birisi, Müslümanların Kureyş tarafından rahat olmaları sebebi ile Yahudilerle karşı karşıya gelmeleri ve neticede Hayber savaşı meydana geldi. Bu savaş Resul-i Ekrem (s.a.a)'in Hudeybiye'den dönmesinden on beş gün sonra son buldu. Bunlar Hudeybiye barış antlaşmasının önemli sonuçlarından sadece bir kaçıydı.

Yeni Ufuklar

Hayat bahşeden İslam Mektebi İnsani ve evrensel hüviyetini Mekke'de daha başlangıçta açıkladı. Buna göre İslam, insan için tüm rüşt ve gelişme ortamını hazırlayan bir mekteptir. Onun tüm boyutları arasında tam bir uyumluluk mevcuttur. Kesinlikle onun bir boyutu diğer boyutları göz önünde bulundurmadan insanın vücudunu inceleme altına almamıştır. İnsanın tüm yeteneklerini tanıyan vahye dayalı bu mektep hariç, insanın tüm boyutlarını çevrelemek doğal olarak mümkün değildir.

İslam mektebinin insani olduğunu en iyi açıklayan beyan şu ayet olabilir:
"Sen yüzünü hanif olarak dine, Allah insanları hangi fıtrat üzere yaratmış ise ona çevir. Allah'ın yaratılışında değişme yoktur. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler."

Buna göre İslam, fıtrat üzere kurulu bir dindir. İslam fıtrat ile karışmıştır. Hiç bir zaman insanı yoldan saptırmaz veya insanı görmezlikten gelerek onu reddetme ve inkara kalkışmaz. Bilakis tam tersine insanın fıtratı mukaddes İslam dini ilgi alanına girmektedir. Onun tüm istek ve ihtiyacını gidermektedir.

Bu insani mektep Mekke'de daha başlangıçta insani hüviyetini açıkladı. Öyle ki onun en bariz örnekleri Mekke'de nazil olan surelerdir ki insanın vücudunun hakikatini insanın ruh ve cisimden meydana geldiğini aksettirmektedirler. Evet bu hakikati ilan ederken evrensel olduğu gerçeğini de haykırmaktaydı. Davetinin daha ilk günlerinden evrensel olduğunun açıkladı. Bundan dolayı İslam'ın bu özelliğini anlatan ayetler Mekke'de nazil olmuştur.

Örneğin:

"(Resulüm!) Biz seni ancak alemlere rahmet olarak gönderdik."
"Biz seni bütün insanlara ancak müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik..."
Ey İnsanlar!..." hitabı Mekke'de nazil olan surelerde devamlı olarak tekrarlanmıştır.

Asıl İslami kaynaklar bu dinin evrensel bir din olduğunu açıkladığı gibi İslam toplumu da teşekküllenmeye başladığı ilk günde bu teoriye tatbik edinmiştir. İslam tebliğcileri bu dini tebliği ederken coğrafya, ırk, kabile ve toplumsal sınıfları ayaklar altına almıştır.

Bu toplulukta zengin, fakir, siyah, beyaz, Arap, Acem ve... gibileri yaşamaktaydı. Örneğin o toplumda Hamza b. Abdulmuttalib, Ammar b. Yasir, Bilal Habeşi Suheybi Rumi, Umeyr ve diğerleri yaşamaktaydı. Bunların her biri, bir ırkı veya tabakayı temsil eder durumdaydılar.

Hicretten sonra İslam'ın evrensel olduğu yönündeki tebliğ yeni bir çalışmaya başladı. Hudeybiye barış antlaşmasından sonra ilk fırsatta Kur'an devletini genişletmek amacı ile Kureyş'ten başka Araplara, kabilelere ve büyük küçük devletlerle yakınlık kuruldu. İslam'ın mesajını ulaştırmak, halka hücceti tamamlamak için bir çok çalışmalar yapıldı.

Resul-i Ekrem (s.a.a) Arap kabileleri arasına tebliğci göndererek onları İslam'a davet ederken, dünyada ki diğer devlet reisleri, padişah ve şahlarına mektup yazarak Arapları örnek olarak tevhidi kabul etmelerini ve İslam'ı din olarak seçmelerini tavsiye eden mektuplar yazmak istedi. Bu sebeple Rum, İran, Habeşe, Şam, Yemen, Mısır, Umman, Bahrey, Yemame ve diğer padişah, kral ve şahlarına ayrı ayrı mektup yazdı. Onların cevabı ise şöyledir:
Rum İmparatoru: Konuyu Rum'un ileri gelenlerine ulaştırdı. Ama onlar davet ve mektubu şiddetle reddettiler. İmparator da Rum ileri gelenlerine uyarak red ve inkarını bildirdi ve işi burada sona erdirdi.

İran Şahı (Kisrası): Peygamberin mektubunu yırttı. Yemendeki valisini mektup yazarak Peygamberi tutuklaması ve Kisraya göndermesi için emir verdi. O da bu emre uyarak en güvenilir iki adamını gönderdi. Bu iki kişi Peygamber (s.a.a)'in yanına gittiler. Ama Peygamber (s.a.a) onlara şiddetli davranmayı reva görmedi. Onlara: Bu emri size kim verdi? Diye sordu.

Onlar: Allah'ımız (yani Kisra) dediler.

Resul-i Ekrem: Arkadaşınıza şöyle söyleyin:
Benim Allah'ım gece Allah'ınız Kisrayı öldürürdü. Dedi.

İki adam Yemen'e geri dönerek Kisra'nın ölümünü haber verdiler. Çok geçmeden bu haberin aynısı Yemen'e İran tarafından ulaştı. Vali, Yemenliler ve Yemen'de ikamet eden İranlılar Resul-i Ekrem'in bu haberi önceden vermesini mucize olarak algılayarak Müslüman oldular.

Habeşe Padişahı Necaşi: Necaşi hemen Müslüman oldu, Resul-i Ekrem (s.a.a)'in mektubunu öptü ve Resulullah'a olan ihtiramından dolayı tahtından inerek yerde oturdu. Daha sonra Peygamber (s.a.a)'e bir mektup yazdı. Müslüman olduğunu ve Resul-i Ekrem (s.a.a)'in getirdiği her şeyi tasdik ettiğini açıkladı.

Mısır Şahı: O da Peygamber (s.a.a)'in mektubunu ihtiramla karşıladı. Bu mektubu korumak için arşive koydu. Elciyi iyi bir şekilde ağırlayarak Resulullah'a bir mektup yazdı. Mektup ile beraber iki cariye, (onlardan birisinin ismi Meriye Kıpte idi daha sonraları Resul-i Ekrem (s.a.a) bu hanımı nikahladı) Mısır elbisesi ve bir de binek gönderdi. Resul-i Ekrem (s.a.a) de bu hediyeleri kabul etti.

Yemame Padişahı: Resul-i Ekrem (s.a.a)'e mektup yazarak kendisini padişah olarak ataması durumunda İslam'ı kabul edeceğini bildirdi. Resul-i Ekrem (s.a.a) ise ona lanet etti.

Şam Şahı: Resul-i Ekrem'in mektubunu yere çırparak onunla savaşmak istedi. Bu doğrultuda Rumlarla birleşmek istedi ama Rumlular onun bu görüşünü reddettiler.

Bahreyn Hakimi: Resul-i Ekrem (s.a.a)'in mektubunu alır alamaz Müslüman oldu.

Yemen Hakimi: O da İslam'ı kabul etti.

Resul-i Ekrem ile aynı çağda yaşayan devlet reislerinin tepkileri birbirinden oldukça farklıydı. Bazıları bu davete uydular. Ama bazıları ise bu daveti reddetmişlerdi. Her halükârda Resul-i Ekrem mektup yazma metodunu icat etti. Doğal olarak bu ilgi çekici girişimin etkileri Resul-i Ekrem (s.a.a)'i uygun ve münasip bir şekilde tavır almaya zorladı. Zira devlet reislerinin verdiği cevaplardan gelecekteki davranışlarını tahmin etmek hiç de zor bir iş değildi.

Allah'ın Yardımı ve Zafer Ulaştığı Vakit!

Resul-i Ekrem (s.a.a)'in Kureyş ile ilişkisi güvenilir bir atmosfer meydana getirdi. Ben-u Bekir Kureyş'e katılmıştı. Huza kabilesi ise Müslümanlarla birleşti. Bundan sonra Kureyş bir kaç yıldır Müslümanların sebebi ile etkilenen ticari ve ekonomik durumları bu anlaşma ile düzelmeye başladı.

Müslümanların elde ettikleri:

- İlahi risaleti halka tebliğ etmiş, bu daveti mümkün olan en uzak noktaya ulaştırmışlardır.
- Kendi iç cephesini takviye etmiş. İslam devletini Hicaz bölgesine kabullendirmiştir. Hayber kalesinin fethiyle Yahudilerin son sığınağında yok edilmiş oldu.

- Yeni yeni teşekküllenen genç İslam devleti ile diğer devletler arasında rabıta kuruldu.

Tam bu arada Ben-u Bekir ve Husa'e kabileleri arasında savaş ateşi alevlendi. Bu savaşın sebebi ise Ben-u Bekir'den birisinin Husa'e kabilesinden bir şahısın yanında Resul-i Ekrem (s.a.a)'i yermesi idi. Bunu kendisine yedirmeyen karşı taraf Ben-u Bekri'den olan şahısı ağır bir şekilde yaraladı. İşte bu olay iki kabile arasında savaşın başlamasına sebep oldu.

Ben-u Bekir, Huza'e kabilesine saldırdı. Bu saldırı sonucu Huza'e kabilesi büyük zararlar görmüştü. Bu arada Huza'e kabilesi Resul-i Ekrem (s.a.a)'den yardım istemek fikrindeydi. Bu yüzden tanınmış şahsiyetlerden Amr b. Salim'i Peygamberin yanına gönderdiler. O, Kureyş'in yaptığı hileyi açıklarken söyleyeceklerini şiir kalıbına dökmüş, yüksek sesle okur bir şekilde mescide girdi.

Resul-i Erkem (s.a.a) olayı duyunca Salim'e, yardım edeceklerini söyledi. Evine gitti yavaşça: "Eğer Huza'nın yardımına koşmazsam, yardım diye bir şey yoktur." Kelimelerini fısıldıyordu.

Diğer taraftan Kureyş Resul-i Ekrem (s.a.a)'in tepkisinden haberdar oldu. Olayın böyle gelişmesi Kureyşlilerin vücutlarını korku sarmasına sebep oldu. Bu yüzden Ebu Süfyan'ı Medine'ye göndererek barış antlaşmasını vurguladılar. Bu yolla Resul-i Ekrem (s.a.a)'in tepkisini yatıştırmak istiyorlardı.

Ebu Süfyan Medine'ye ulaştığında Resul-i Ekrem (s.a.a) hadiseden tamamen haberdar olmuştur. Bundan dolayı Kureyş'in elçisi barış antlaşmasını hatırlattığı ve Kureyş'in bu antlaşmayı uzatmak istediğini söyledi vakit Resul-i Ekrem (s.a.a) onu reddetti.

Bu yenilgi Ebu Süfyan'ın düşünceye dalmasına sebep oldu. Peygamberin görüşünü değiştirmek

için ashabından yardım istedi. Bundan dolayı Ebubekir'in yanına giderek olayı anlattı. Ama Ebubekir kabul etmedi. Daha sonra Ömer b. Hattab'ın yanına gitti ama ondan da bir cevap alamadı. Ömer'in kızı ve Resul-i Ekrem (s.a.a)'in hanımı Ümmü Habibe'nin yanına gitti.

Evine girerek onun yanında oturmak istedi. Oturduğu parçayı altından çekerek şöyle dedi: "Bu Resulullah'ın üzerinde oturduğu parçadır. Senin ne haddine ki onun üzerinde oturasın. Sen müşrik ve necissin...!"
Ebu Süfyan Ümmü Habibe'nin yanından çıkarak Hz. Fatıma (s.a)'nın yanına gitti. Peygamberin değerli kızı da onu reddetti. Sonun da konuyu Ali b. Ebu Talib'e açtı. İmam Ali (a.s) şöyle buyurdu: Resul-i Ekrem (s.a.a) kararını almıştır. Bu konu hakkında konuşmak bizim haddimiz değildir."
Ümitsizliğe kapılan Ebu Süfyan utanç içerinse Mekke'ye döndü...

Resulullah savaşa hazırlandı, halkın da hazırlanması için emir vererek şöyle dua etti: "İlahi! Kureyş lehine olan casusları ve habercileri tut ki onları kendi evlerinde arayalım."
İslam ordusu Resul-i Ekrem'in komutası altında Mekke'ye doğru yola koyuldu. Ordu on bin kişiden oluşmaktaydı. Mekke yakınlarına vardıklarında çölün karanlığını aydınlığa çevirmek için Resul-i Ekrem (s.a.a) her Müslüman'ın bir ateş yakmasını istedi.

Müslümanların askeri durumundan haberdar olmak isteyen Ebu Süfyan ve bir kaç kişi Mekke'den çıkmıştı. Gözleri uçsuz bucaksız çölü aydınlatan ateşlere düşünce ellerinde olmaksızın haykırmaya başladılar. O gece işin aslından habersiz olan Ebu Süfyan ve arkadaşları bu ateşler hakkında konuşmaya başladılar.

Diğer taraftan Abbas b. Abdulmuttalib gece karanlığında, Müslümanların geldiğini Kureyş'e ulaştırması için bir Kureyşli arıyordu. Bu haberle İslam'ın gücünü onlara bildirmek, onlardan Resul-i Ekrem (s.a.a)'in kuvvete başvurmadan önce ondan güven istemelerini haber vermek istiyordu. Zira hiç bir şekilde İslam ordusuna karşı koyma güçleri yoktu.

Kureyşlilere yaklaşmakta olan Abbas, arkadaşlarıyla beraber ateş hakkında sohbet eden Ebu Süfyan'ın sesini duydu. Ebu Süfyan olduğundan tam olarak emin olduktan sonra şöyle seslendi:

- Ebu Hanzele...
Ebu Süfyan bu tanıdık sesi duyunca Abbas olduğunu anladı bu yüzden cevaben şöyle söyledi:

- Ebu'l Fazl...

Abbas:

- Evet...

Ebu Süfyan heyecanlı bir şekilde:

- Anne ve babam sana feda oldun! Ne haber?

Abbas:

- Bu Allah'ın Peygamberidir. Beraberinde öyle şahıslar getirmiştir ki benzerlerini rüyada bile görmemişsinizdir. Müslümanlardan on bin kişi!

Ebu Süfyan: Ne yapayım? Ne yapabilirim?

Abbas:

- Gel, gel ve benimle beraber ata bin. Resul-i Ekrem'den sana güvence alırım.

Ebu Süfyan Abbas'ın ardından ata bindi, Her ikisi birden Resulullah'ın huzuruna vardılar. Abbas, Ebu Süfyan için güvence istedi. Resul-i Ekrem (s.a.a): Gidin, yarın yanıma getirmen şartıyla o güvendedir.

Ertesi sabah Abbas Ebu Süfyan'ı Resul-i Ekrem'ın yanına getirdi. Resulullah (s.a.a) Ebu Süfyan'a hitaben şöyle buyurdu: "Vay olsun sana ey Ebu Süfyan! Bir olan Allah'tan başka ilahın olmadığını anlamının zamanı gelmedi mi?"

Ebu Süfyan:

Annem ve babam sana feda olsun! Ne kadar bağışlayıcısın, ne kadar yücesin, ne kadar sabırlısın!! Allah'a yemin olsun ki eğer öyle olduğunu düşünseydim Bedir günü kabullendirdim." Dedi.

Resulullah: Vay olsun sana Ebu Süfyan! Benim Allah'ın Peygamberi olduğumu kabul etmenin zamanı gelmedi mi diye buyurdu.

Ebu Süfyan: Annem, babam size feda olsun! Bu konuda kafam karma karışık, dedi.

Tam bu arada Abbas, Ebu Süfyan'a hitaben: Vay olsun sana vurulmadan önce hak şahadetini ikrar et.

İşte bu şekilde Ebu Süfyan kılıçların gölgesi ve korkusu altında şahadeteyni ikrar etmek zorunda kaldı.

Sonunda Resul-i Ekrem Abbas'a şöyle buyurdu:

"Onu götür ve Allah'ın askerleri önünden geçene dek hapset."
Allah'ın askerleri Ebu Süfyan'ın önünden geçti, Sağlam ayak sesleri zaferi müjdelemekteydi. Heybetleri Allah'a güven ve imanlarının göstergesiydi. Yüce sesleri ile tekbir getiriyor la ilahe illallah diye feryat ediyorlardı.

Şükür ve teşekkürlerini Allah'a sunuyorlardı. Ebu Süfyan, Resul-i Ekrem (s.a.a)'in aralarında olduğu bir grubu gördü. Ensar ve Muhacir mum etrafında dönen pervane misali. Resul-i Ekrem (s.a.a)'in etrafında dönüp duyuruyordu. Ebu Süfyan hayretle Abbas'a: Bunlar da kim?

Dedi. Abbas cevaben: o Peygamberin ordusudur. O Peygamber, onlarda ensar ve muhacirlerdir." Dedi.
Ebu Süfyan: Ey Ebu'l Fazl! Kardeşin oğlunun padişahlığı ne kadar da genişlemiş?! Dedi. Abbas onu azarlayarak: "Bu yücelik ve üstünlük Peygamberliğindendir..." dedi.

Ebu Süfyan mecburen: "Tamam tamam Peygamberdir!"
Hekim b. Huram ve Bedil b. Varaka Peygamberin yanına gelerek şahadeteyni ikrar ettiler. Ondan sonra Resul-i Ekrem Kureyş'i bağışladığını belirten ve onlara güvence verdiğini açıklayan bildiriyi yayınladı. O bildirinin bazı cümleleri şöyledir: "...Kim Ebu Süfyanın evine sığınırsa güvendedir, kim evinin kapısını kapatır da saldırıda bulunmazsa güvendedir..." daha sonra Hekim b. Huram ve Ebu Süfyan ile göndererek genel affı ve güvenceyi açıklamalarını istedi.

Daha sonra Resul-i Ekrem (s.a.a) Mekke'ye yöneldi. Müşrikler tarafından bir oyun ve hile ile karşı karşıya kalmamak için tüm geçitlere asker yerleştirilmişti. Ama aynı zamanda Resul-i Ekrem (s.a.a) bir katre kanın bile dökülmesini istemiyordu. Öyle ki Kureyş'i tahrik eden sözleri kullanan Saad b. Ubade'yi komuta ettiği birlikten bile aldı. Saad'ın tahrik edici sözlerinden bazıları şunlardan ibarettir:
Bu gün intikam günüdür.

Bu gün saygının yağmalandığı gündür.

Peygamber ordunun sancağını Hz. Ali'nin eline verdi. Ali (a.s) orduyu öyle bir şekilde Mekke'ye soktu ki kimse tahrik olmadı.
Resulullah Mekke'ye girdi ve Kabe'nin kapsını önünde durarak şöyle buyurdu: "...bir olan

Allah'tan başka ilah yoktur. Ortağı, eşi ve benzeri yoktur. Vaadini yerine getirdi. Kendi kuluna yardım etti. Bir birine bağlı sağlam grupları tek başına dağıttı. Biliniz ki! Baba ve dedelerden kalan her türlü iftihar, kan ve mal davasını ayaklar altına alıyorum. Hiç bir şey olmammış gibidir.

Elbette Kabe'nin perdecileri ve hacıların sucuları istisnadır."
Peygamber daha sonra şöyle buyurdu: "Ey Kureyş topluluğu! Şüphesiz Allah cahiliyet dönemi gurur ve bencilliğini sizin aranızda kaldırmıştır. İnsanların tümü Adem'in evlatlarıdır. Adem ise topraktan yaratılmıştır."

"Ey insanlar! Doğrusu bir sizi bir erkekle bir dişiden yarattık. Ve bir birinizle tanışmanız için sizi kavimlere ve kabilelere ayırdık. Muhakkak ki Allah yanında en değerli olanınız ondan en çok korkanınızdır. Şüphesiz :Allah bilendir, her şeyden haberdardır."
Resul-i Ekrem (s.a.a) daha sonra şöyle buyurdu:

"Ey Kureyşliler! Ne söylüyorsunuz? Sizi göre size nasıl davranmalıyım?
Her kes bir ağızdan: iyilikle... sen, sen iyi bir kardeşsin. Sen yüce bir kardeşin evladısın. Dedi.
Resul-i Ekrem (s.a.a) şöyle buyurdu: Kardeşim Yusuf gibi bende ilan ediyorum ki:

Bugün sizi azarlamıyorum. Allah sizi bağışlayacaktır. O rahimlerin ve bağışlayıcıların en bağışlayıcısı ve rahimi olandır... Gidin serbestsiniz...
Resul-i Ekrem (s.a.a) bu genel affı resmileştirince gönülleri elde etmiş oldu, kalpleri İslam'ı kabul etmeye hazırladı. Daha sonra putları kırma ilerinde başladı. Cübbesini Kabe'ni duvarına çizilen kendi resminin üzerine atarak halkın kendi putlarını kırmasını istedi. Kur'an okurken de şöyle söylüyordu:

"Hak geldi ve batıl gitti. Şüphesiz batıl yok olmaya mahkumdur."
Ali (a.s) da Resul-i Ekrem (s.a.a) ile beraber putları kırmaktaydı öyle ki Kabe'nin üzerine yerleştirilen Huza'e kabilesinin putundan başka put kalmamıştı. Peygamber (s.a.a) Ali (a.s)'a o putu kırması içim emir verdi. Ali (a.s) Kabe'nin üzerine çıkmak için Resul-i Ekrem (s.a.a)'in omzuna çıktı. Ali (a.s) Huza'e'nin putunu aşağı atarak kırdı.

Aynı zafer gününün öğle namazında sonra Kureyş'in İslam'ı ve Peygamberin hükümetlerini kabul ettiklerine dair biatları başladı. Kadın erkek herkes Resul-i Ekrem ile biat etti... İşte böyle İslam'a karşı müşriklerin en sağlam kalesi yıkılmış ve ele geçirilmiş oldu. Müslümanlar o güne

kadar ki en büyük zafere ulaştılar. Zira Mekke de İslam topraklarına katıldı...

Mekke'nin fethinden sonra Resul-i Ekrem (s.a.a) Mekke'de on beş gün kaldı. Daha sonra şehrin idari işlerini Hubeyre b. Şebil Sakafi'ye bıraktı. Muaz. b. Cebel'i de halka Kur'an ve fıkıh öğretmekle görevlendirdi. Kendisi de savaş için Taife doğru yola koyuldu. Zira Taif müşriklerin ikinci bir merkezi halindeydi.

Peş Peşe Zafer Dalgaları...

Allah'ın yardımını alan Müslümanlar Mekke'yi fethettiler. Bu zafer sayesinde İslam ışıltısının ulaştığı yerler genişlemeye başladı. Sınırlar Havazen kabilesine ulaştı. Havazen kabilesi reisi İslam'ın gelişimini önlemek için ağır bir ordu hazırladı...

Havazen kabilesinin hareketinden haberdar olan Resul-i Ekrem (s.a.a) on iki bin kişiden oluşan bir ordu hazırladı. Elbette dikkat edilmelidir ki Havazen kabilesi İslam askerler ile karşı karşıya gelmek için akıllıca bir siyaset uygulamıştı. Bu esas üzere Huneyn sıra dağları geçidinde yer almış Müslümanların geçmek zorunda olduğu dar dere niteliğindeki yolu sarmışlardı.

Müslümanlar sözü geçen dereden yürümeye başladıkları vakit ansızın onları ok yağmuruna tuttular. Bu durum onları korkuttu. Korkudan firar etmeye başladılar. Ali b. Ebu Talib, Abbas b. Abdulmuttalib, Ben-i Haşim'den bir kaç şahıs, Usame b. Zeyd, Eymen b. Ubeyd'den başka hiç kimse Resul-i Ekrem'in yanında kalmadı.

Resul-i Ekrem (s.a.a) Müslümanlara hitaben şöyle buyurdu:

"Ey Halk! Benim yanıma gelin,benim, Allah'ın Resul-i, Muhammed b. Abdullah..." Ama hiç kimse on cevap vermedi.

Kısa bir müddet sonra Resul-i Ekrem yüksek sesli amcası Abbas'a Müslümanları çağırmasını, onlarla Resul-i Ekrem arasındaki ahdi hatırlatmasını istedi.

Abbas: "Ey Muhacir topluluğu! Ey Ensar grubu! Ey Bakara suresinin yarenleri! Ey Şecere biatı sahipleri! Hey...! Nereye kaçıyorsunuz?! Bu, Allah'ın Resulüdür..."

Abbas'ın yüksek sesini duyan Müslümanlar geri döndüler. Hatta bazıları geri dönme komutunu yerine getirmeyen merkeplerini çölde bırakarak kılıçlarıyla Resul-i Ekrem'e doğru koştular. Hepsi bir ağızdan Lebbeyk... Lebbeyk... diye feryat ediyorlardı. Şimdi Müslümanlar düşman okçularını görmüşlerdi. Cesaret ve Allah'ın yardımı olan tam bir güvenle savaşmaya başladılar.

Müslümanların cesaret ve direnişini gören düşman kaçmaya başladı. Firar etmeye başlayan düşman arkasına bile bakmıyordu.

Kaçmaya başlayan düşman git gide Taif kalesine girdi. Orası "Sakif" kabilesinin ikamet yeriydi. Orayı koruyacak yüksek burçlara sahipti. Müslümanlar Resulullah'ın emri ile Taif kalesini muhasara ettiler. Ama kaledeki görevliler onları ok yağmuruna tutarak, bir çok zararlar verdiler. Bu şartlar altında Müslümanlar düşman okunun yetişemeyeceği bir şekilde muhasaraya devam ettiler.

Git gide Zilkade ayının hilali görülmeye başladı. Resul-i Ekrem Umre yerine getirmek için Mekke'ye doğru hareket etti. Sakif ve Havazen kabilesi İslam'ı kabul etmenin tam zamanı olduğunu düşündüler. Bu yüzden kendi reisleri Malik b. Avf'ı Mekke'ye doğru ilerlemekte olan Resulullah'ın yanına gönderdiler. Malik Müslüman olduğunu söyleyince Resul-i Ekrem de verdiği söz üzere (Resul-i Ekrem (s.a.a) eğer Malik Müslüman olursa onu bağışlayacağına dair söz vermişti) onu bağışladı ve mallarını geri verdi.

Havazen kabilesi fertleri de Malik'e uyarak Müslüman oldular. Daha sonra on dört kişiden oluşan bir heyeti Peygamberin yanına gönderdiler. Onlar Müslüman olduklarını ve topraklarının İslam topraklarına katılmasını istediler. Resul-i Ekrem de mal ve esirlerinin onlara geri verilmesini söyledi.
Resul-i Ekrem (s.a.a) Mekke'ye ulaştı. Umre amellerini yerine getirdikten sonra Medine'ye dönmek için bir kervan düzenledi...

Atab b. Useyd'i Mekke'ye vali yaptıktan sonra kendisi, Ensar ve Muhacirle beraber Medine'ye döndü. Resul-i Ekrem'in Medine'ye dönmesinin nedeni stratejik hedeflerini gerçekleştirmekti. Resul-i Ekrem (s.a.a)'in stratejik hedefleri ise şunlardan ibaretti: Toplumu yetiştirmek, İslam devletini ayakta tutmak ve İslam'ın yeni metotları doğrultusunda insanı değiştirmek.

İşte tam bu sırada Rum imparatorluğunu teşkilatlı bir orduyla, İslam devleti sınırları içerisinde kalan Hicaz'ın Kuzey bölgelerine saldırmak istediği haberi getirildi. Bundan dolayı Resul-i Ekrem (s.a.a) şahsen onlarla savaşmak için karar aldı.

Bu esasa göre Resul-i Ekrem (s.a.a) bir tane bildiri yayınlayarak Medine ve etrafında olanların göç etmesini istedi. Bu bildiriye duyan herkes davete icabet etmiştir. İşte bu anda davetin

başlangıcından buyana veya Mekke'nin fethinden sonra kılıç korkusundan Müslüman olduklarını söyleyen münafıklar bahane getirmeye başladılar. Bu bahanelerin sebebi ise Rum ordusuyla savaşmamak içindi.

Onların getirdiği en büyük bahane "Havanın çok sıcak olması" diğeri ise Medine ile Rum arasındaki yolun çok fazla olmasıydı. Kur'an-ı Kerim münafıkları çok iyi bir şekilde tanıtmış başvurdukları vesileleri açıklamıştır:

"Allah'ın Resulüne muhalefet etmek için geri kalanlar (sefere çıkmayıp) oturmaları ile sevindiler; mallarıyla, canlarıyla Allah yolunda cihat etmeyi çirkin gördüler; "bu sıcakta sefere çıkmayın" dediler. De ki "Cehennem ateşi daha sıcaktır!" Keşke anlasalardı!"

Münafıklar bu kadarıyla da yetinmediler. Bilakis halkı Peygamberin emrini görmezlikten gelerek ona katılmamaları için tahrik ediyorlardı. Onlar -muhalif bir grup unvanında- toplantı yapabilecekleri bir yer seçmişlerdi. Bu haber Peygambere ulaşınca Peygamber (s.a.a) münafıklarda içeride olduğu halde orayı yaktırdı. Dehşete kapılan münafıklar kaçışmaya başladılar... ve bu olaydan unutulmaz bir ders aldılar.

İslam ordusu, Resul-i Ekrem (s.a.a) komutası altında yola koyuldu. Bu ordu otuz bin kişiden oluşmaktaydı. Bu orduya, havanın çok sıcak olması, yolun uzaklığı, teçhizatın az olması vb. gibi nedenlerden ötürü "Zorluklar ordusu" adı verildi. Ama bütün bunlara rağmen cihattı. İmanlı şahısların imtihan edilmesi onu gerekli kılıyordu. Buna ilave olarak bunun sayesinde zorluklar karşısında müminlerin imanlarının ölçüsü belirleniyordu.

Resul-i Ekrem (s.a.a) Hz. Ali'yi ailesini korumak üzere kendi yerine bıraktı. Gerçi Hz. Ali (a.s) Resulullah'ın yanında çarpışmak istiyordu. Ama Resul-i Ekrem (s.a.a) onun Medine'de kalmasını emrederek şöyle buyurdu:

"Bana nispetle Harun'un Musa'ya olduğu gibi olmaya razı değil misin Şu farkla ki benden sonra nebi yoktur."

İslam ordusu yavaş yavaş Tebük'e (Arap toprakları ile Rum arasındaki sınıra) ulaştı. İslam ordusunun heybetinden korkuya kapılan Rum ordu komutanı İslam ordusuyla karşı karşıya gelmeden önce geri çekilme emri verdi. Rum ordusu kendi devletinin sınırları içerisine kadar geri çekilmişlerdi. Durumu böyle gören Resul-i Ekrem (s.a.a) ordusuna Rum sınırları içerisine

tecavüz etmeleri emri verdi.

Orada, hiç bir çatışma olmaksızın Medine'ye döndüler. Medine'de Tevbe suresi nazil oldu. Bu sure münafıklar ve işbirlikçilerini rezil etmekteydi. Onların tüm planlarını açıklamaktaydı bunun yanı sıra tembellikten ötürü Resulullah (s.a.a) ile beraber sefere çıkmayan şahısları azarlamaktaydı. Resul-i Ekrem (s.a.a) münafıkların, merkez olarak kurdukları Mescid-i Zirar'ı yaktırdı. Bu hareket onların toplantılarını dağıtmış oldu...

Şimdi Müşriklerin tembih edilme zamanı gelmişti. Resul-i Ekrem uygun bir hareketle, henüz puta tapmakta olan veya şirklerini Kabe'nin etrafında edepsiz hararetleri ile (bazı müşrikler çıplak bir şekilde tavaf ediyorlardı.) açıklayanları bu işlerinden men etmeliydi.

Zira böylesine kötü bir davranışa anlayış göstermenin hiç bir anlamı yoktu. Aynı şekilde İslam'ın zuhur edip bu kadar yayılmasına rağmen putperestliğe devam eden grupların baki kalmasına yer yoktu. Allah (c.c) İslam'ı gönderdi, ona yardım etti, putların kırılması ve Mekke'nin İslam topraklarına katılmasıyla orayı değerli kıldı.

Hicretin dokuzuncu yılı Hac Mevsiminde Tevbe suresi nazil oldu. Bu surenin içeriği sayesinde şirk ve şirkin bulaştığı her şey anlamsız olarak nitelendirildi, müşriklerin Mekke'ye girmeleri yasaklandı. Bundan dolayı Resul-i Ekrem bu surenin mesajını genellikle Kabe'nin etrafında toplanarak edepsiz metotlarıyla hac amellerini yerine getirmek isteyen müşriklere bildirmesi için Ebubekir'i görevlendirdi.

Ebubekir henüz yoldayken Cebrail gelerek Hz. Ali'yi bu görevle göndermesi gerektiğini bildiren Allah'ın emrini getirdi. Bundan dolayı Resulullah hemen Ebubekir'e bir mektup yazarak ondan Tevbe suresinin yazılı halini Hz. Ali'ye vermesini istedi ve böyle de oldu.
Ebu Bekir kırgın ve solgun bir şekilde Resul-i Ekrem'in yanına geri dönerek şöyle söyledi:
"Benim hakkımda bir şey mi nazil oldu?"

Resulullah: "Hayır, sadece Tevbe suresini benim veya Ehl-i Beytimdem olan birisinin tebliğ etmesi gerektiği emrini aldım" dedi.
Hz. Ali (a.s) kendi yoluna devam ederek Mekke'ye ulaştı. Mina'da durarak Tevbe suresini okudu... Daha sonra yüksek sesle şöyle buyurdu:
"Kabe'ye hiç bir müşrik yaklaşmayacak, hiç kimse çıplak olarak Kabe'yi ziyaret etmeyecek,

müşrik kabileler tarafından bozulmamış antlaşmalar, antlaşma süresinin sonuna kadar yürürlükte kalacaktır.

Aralarında antlaşma olmayan kabilelere ise dört ay süre tanınmıştır.
Bu mesajın tebliğ edilmesiyle Mekke'deki müşriklerin işi bitmişti. Bu tebliğle Kabe tevhit ve Allah'a tapma yeri oldu. Pak ve münezzeh olan Allah'tan başka hiç kimse orada tapılmadı. İlahi din şiarlarından başka hiç bir şiar duyulmadı...

...Dosta doğru
Hicri onuncu yılın hac mevsimi gelip çattı. Resul-i Ekrem halkı hacca davet etti. Bu arada kendisinin de bu yıl hacca gideceğini ilan etti. Müslümanlar da dört bir yandan Arap yarım adasına gelerek Peygamberin yanında toplandılar. Öyle ki sayıları yüz bini buluyordu. Resul-i Erkem (s.a.a) bu kalabalıkla Hac amellerini yerine getirmek için yola koyuldu.

Resul-i Ekrem'in tüm ailesi yani bütün hanımları ve kızı Hz. Fatıma (s.a) da yanında idi. Peygamber (s.a.a)'in hanedanından Hz. Ali den başka herkes gelmişti. Hz. Ali (a.s) önemli bir görev için Yemen'e gitmişti.

O kalabalık topluluk, geniş çöllerde gönülleri sakinleştiren ölümsüz Lebbeyk Şiarı yükselmekteydi.
"Lebbeyk... Allahumme Lebbeyk...Lebbeyk, La şerike Leke Lebbeyk... İnnel Hamde ve'n Nimete Leke ve'l Mülk... La şerike Leke Lebbeyk..."
Mekke yakınlarında Ali (a.s) da hac amellerini yerine getirmek amacı ile Resul-i Ekrem (s.a.a)'e katıldı...

Müslümanlar Peygamberin önderliğinde Mekke'ye girdiler. Hac amellerini Resul-i Ekrem (s.a.a)'in direktifleri doğrultusunda yerine getirdiler. Hac amallerini yerine getirirken Arafat'a gittiler. Orada Resul-i Ekrem kendi bineğine binili bir halde meşhur hitabesini buyurdu. Allah'a hamd-u Senadan sonra şöyle buyurdu: Ey Allah'ın kulları! Sizleri takvaya davet ediyorum.

Allah'ın itaat ve kulluğu doğrultusunda çalışmanızı teşvik ediyorum. Sözlerime en iyi konuyla başlıyorum. Ey insanlar! Söylediklerimi iyi dinleyin. Kim bilir? Bir daha sizleri burada görmeyebilirim...!

"Ey insanlar! Şüphesiz kanlarınız ve namuslarınız muhteremdir. Allah ile mülakat edene dek sizlere haramdır. (Yani hiçbir zaman helal değildir) Onun haram oluşu aynen bu gününüzün (Arefe günü) ve diyarınızın (Mekke) haramı gibidir...! Biliniz ki ben kendi görevimi yerine getirdim! İlahi Şahit ol...

Kimin yanında bir emanet varsa sahibine geri versin. Cahiliyet dönemi faizi kaldırılmıştır.

Faiz alanın, talep etme hakkı yoktur. Kaldırdığım ilk faiz Abbas b. Abdulmuttalb'in faizidir. Cahiliyet döneminde dökülen kanlar boşa gitmiştir. Kan pahası isteme hakkı kaldırılmıştır. Kaldırdığım ilk kan davası Amir b. Rabia b. Haris b. Abdulmabuttalib'in kan davasıdır. Kabe'nin perdeciliği ve hacılara su verme hariç diğer cahiliyet dönemi övünç ve gururları bir hiçtir. Kasıtlı öldürmede çözüm yolu kısastır, katilin öldürülmesi gerekir. Kasıtlı öldürmeye benzeyen durumlarda yüz deve, diye olarak verilir.

Bundan fazla isteyen cahiliyet dönemi adetlerine uymuştur.

Ey insanlar! "(Haram ayları) ertelemek, sadece kafirlikte ileri gitmektir. Çünkü onunla kafir olanlar saptırılır. Allah'ın haram kıldığının sayısını bozmak ve onun haram kıldığını helal kılmak için (haram ayını) bir yıl helal sayarlar, bir yılda haram sayarlar." "Gökleri ve yeri yarattığı günde Allah'ın yazısına göre Allah katında ayların sayısı on iki olup bunların dördü haram aylardır."

Bu ayların üç tanesi peş peşedir, birisi ise ayrıdır... Zilkade, Zilhicce ve Muharrem peş peşe Recep ayı ise ayrıdır. Biliniz ki ben kendi görevimi yerine getirdim. İlahi şahit ol...

Ey insanlar! Kadınlarınızın üzeriniz de hakkı vardır. Sizlerinde onlar üzerinde hakkınız vardır. Sizin onlar üzerindeki hakkınız şunlardır: Sizden başkası ile yatmamalılar, sizden izinsiz birisini -sevmediğiniz bir şahısı- ebe getirmemeliler ve kötü işler yapmamalılar. Böyle yapmadıkları vakit Allah size, onları sıkıştırma hakkı vermiştir. Yattığınız vakit onlardan ayrı yatın, hatta tembih etme kastı ile onları ağaç ile okşaya bilirsiniz. Ama yola geldikler an, örfe göre onların nafaka ve elbisesini temin etmelisiniz...

Kadınları, ilahi bir emanet olarak aldınız. Onları Allah'ın kitabına göre kendinize helal ettiniz. Bundan dolayı onlar hakkında Allah'tan korkun. Bir birinizi onlara iyilik yapmak için teşvike edin...

Ey insanlar! "Müminler kardeştir" hiç bir müminin malı razı olmadıkça diğer mümin kardeşine helal değildir... biliniz ki Allah'ın emrini sizlere tebliğ ettim. İlahi şahit ol...

Kafir olmayın ve cahiliyet dönemine dönmeyin. Zira bazılarınız bazılarınızı kahreder. Ben aranızda öyle bir şey bırakıyorum ki ona sarıldığınız müddetçe asla sapıklığa düşmezsiniz; Allah'ın kitabı ve Ehl-i Beyt'im... Biliniz ki kendi görevimi yerine getirdim. İlahi şahit ol...

Ey insanlar! Allah'ınız bir ve o yeganedir. Babanız birdir. Sizler Adem'in evlatlarısınız, Adem ise topraktan yaratılmıştır. "Allah katında en değerliniz, en takvalı olanınızdır." Arabın Arap olmayana hiç bir üstünlüğü yoktur. Takvadan başka hiç bir üstünlük ve fazilet yoktur... Kendi vazifemi yerine getirdim mi?

Bir şeyler söyleme ihtiyacı hisseden topluluk hep bir ağızdan: Evet dedi. Peygamber (s.a.a) şöyle buyurdu:
"Burada olanlar olmayanlara haber versin."

Ey İnsanlar! Allah her varisin hakkını belirlemiştir. Hiç bir irs bırakan malının üçte biri hariç diğer bölümlerini vasiyet etme hakkına sahip değildir... dünyaya gelen çocuk resmi eşe aittir. Zinakarın ondan faydalanma hakkı yoktur. Allah'ın ve melekelerinin laneti kendisini resmi babasından ayrısına yakıştıranın olsun... Allah böyle bir şahıstan hiç bir hayır ve iyiliği kabul etmeyecektir. Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi sizin üzerinize olsun.

Gadir-i Hum Biatı

Hac amelleri sona erdi. Bütün bu kalabalık Resul-i Ekrem (s.a.a)'in kervanı etrafında hareket etmekte, Medine'ye doğru ilerlemekteydi. Peygamber (s.a.a)'in kervanı Gadir-i Huma ulaşınca vahy geldi. Hz. Ali (a.s)'ın Peygamberin vasisi olması gerektiği belirtildi...

Gadir-i Hum'un bu önemli işin yerine getirilmesi için seçilmesi ilahi bir hikmetti. Zira öğle vakti olmaktaydı ve her açıdan ortam hazır duruma geliyordu. Hava çok sıcaktı. Müslümanlar Peygamberi dinlerken yakıcı çakıl taşlarından korunmak için elbiselerine sarılıyorlardı...

Bütün bunlara rağmen Resulullah (s.a.a) çok önemli ve bir an önce tebliğ edilmesi gereken bu emri tebliğ etmek için onları durdurdu.
Dur emri ona cadde üzerinde ve dört yol ayrımında verildi... burası bir çok Müslüman'ın Resul-i Ekrem'den ayrılacağı ve belki de bir daha Resul-i Ekrem'in mübarek sesini duyamayacakları bir yerdi.

Aynı şekilde ilahi hikmet gereği Resulullah'ın büyük bir topluluğa konuşma yapacağı son saatlerdi. Onlara, kendisinden sonra fikirsel, toplumsal ve dini konularda sadece Hz. Ali (a.s)'a müracaat etmelerini söylüyordu. Bu önemli işin icrası için son saatlerin seçilmesinin sebebi bu saatlerin ayrılık anları olmasından dolayı özel bir duruma sahip olması sebebiyle hiçbir zaman akıllardan çıkmaması olabilir. Eğer Peygamber bu önemli işi yıllar önce gerine getirmiş olsaydı halkın bunu unutması ihtimali mevcuttu.

Her halükarda Resul-i Ekrem ilahi emre boyun eydi. Ali (a.s)'ın imametini Allah'ın halk ile olan son ahdi olduğunu açıkladı... Resul-i Ekrem'in konuşmaları ayrılık ve hicran korkusu veriyordu. Bu durum Müslümanların gönlünde yer etmesi ve hiç bir zaman unutulmaması içindi... Resulullah deve cihazlarından yapılmış yüksek bir yere çıktı. Tüm halk onun görüyor sesini duyuyordu...
Allah'a Hamdu senadan sonra şöyle buyurdu:

"Ey insanlar! Buradan gitmem için davet edilmeme az kaldı. Ben, Allah'ımın davetine icabet edeceğim. Ben de sorumluyum, sizler de sorumlusunuz. Görüşünüz dedir? Ne söylüyorsunuz. Halk şöyle cevap verdi: senin çok çalıştığına ilahi hükümleri tebliğ ettiğine ümmete nasihat ettiğine şahadet ederiz. Allah sana mükafatlar versin. Resulullah: Allah'ın bir olduğuna şahadet eder misiniz? Muhammed onun kulu ve elçisi midir? Cennet hak mıdır? Cehennem hak mıdır? Ölüm hak mıdır? Ölülerin yeniden dirilmesi hak mıdır? Kıyamet gelecek midir? Allah ölüleri haşredecek midir?

Halk hep bir ağızdan: bunların hepsine şahadet ederiz. Dedi. Resulullah buyurdu: "Ey insanlar! Allah benim mevlamdır. Ben de Müminlerin mevlasıyım. Ben müminlere kendilerinden daha yakınım ben kimin mevlası isem, Ali de onun mevlasıdır." Daha sonra ellerini kaldırarak şöyle dua etti: İlahi Ali'nin dostuna dost, düşmanına düşman ol.

Ey insanlar! Ben sizleri terk edeceğim. Ama Kevser havuzunda bana geleceksiniz. Kevser Busra ve Sena arası kadar olan bir havuzdur. O havuzda yıldızların sayısı kadar gümüş bardak vardır. Bana geldiğiniz vakit sizden iki paha biçilmez şeyi soracağım. Biri diğerinden daha büyüktür. Bir Allah'ın kitabıdır. O, bir ucu Allah'ta diğer ucu ise bizde olan Allah'ın ipidir.

Ona sarılınız ki asla sapıklığa düşmeyesiniz. Diğeri ise zürriyem; Ehl-i Beytimdir. Hekim ve sırları bilen Allah bu ikisinin Kevser havuzunda bana gelene dek birbirinden ayrılmayacağını

haber verdi.

Daha sonra Resul-i Ekrem aşağı inerek iki rekat namaz kıldı. Peygamberin müezzini öğle namazı için ezan okudu. Peygamber öğle namazını ashap ve yarenleri ile kıldıktan sonra kendi çadırında oturdu. Ali (a.s)'a da kendi çadırında oturmasını emretti... Müslümanlara da Ali'ye halife olarak biat etmelerini buyurdu... Bu şekilde İslam ve Müslümanların geleceğini rehberlik açısından güvenceye almış oldu.

Resul-i Ekrem (s.a.a) İslami insani toplumun yetiştirilmesi için Medine'ye döndü. Hedefı, fazilet ve salih emeli İslam'ın istediği şekilde insanlara sunmaktı.
Peygamber veda haccından sonra Rum ile savaşmayı ilk planda tutuyordu. Bundan dolayı Rum ile savaşmak üzere ağır bir ordu teşkilatlandırdı. Kabile reislerini orduya yerleştirdi. Ebubekir, Ömer, Osman ve... gibilerini orduya katılmaya zorladı. Ordunun komutasını ise genç ashaplarından bir olan Usame b. Zeyd b. Haris'e teslim etti. Bu sırada -orduyu hazırlarken- ağır bir hastalığa yakalandı...
Peygamber Mektebin Geleceğinden Kaygılanıyor

Bir gece Hz. Ali (a.s)'ı ve bir grup ashabını çağırdı. Onlarla beraber Baki mezarlığına gitti. Yanındakilere hitaben şöyle dedi: Mezarlığın ortasında durdu imanlı ölülere hitaben şöyle buyurdu: Selam'un Aleykum ey bu toprakta yatanlar. Hayatta olanların uğraştıklarından kenardasınız. Fitne aynı gece karanlığı gibi çöktü öyle ki başı ve sonu görülmemektedir.

Daha sonra Baki'de yatanlar için mağfiret diledi. Uzun uzun istiğfar etti. Daha sonra vefat edeceğini hazır bulunan müminlere haber verdi.
Peygamberin hastalığı şiddetlenmişti. O zor anlarında bile Usame'nin ordusunun hazırlanmasını vurguluyordu. Usame'nin ordusuna katılmamalarından endişe duyuyordu. Ama esef vericidir ki ak sakallılar Peygamber hasta halinde yalnız bırakmak istemedikleri bahanesi ile Peygamberin emrini yerine getirmediler!!

Son Vasiyet

Resulullah son anlarında hasta haliyle şöyle vasiyet etti: Bana kağıt ve kalem verin, size öyle bir şey yazayım ki ondan sonra asal sapıklığa düşmeyesiniz... Tam o sırada ateşinden dolayı

bayıldı... Hazır bulunanlardan birisi tam bir küstahlıkla: bu adam sayılıyor...!! Peygamber kendisine gelince topluluk: Kalem ve kağıt getiremeyiz?! Dedi.

Peygamber yüz çevirerek: Neden ertelediniz?! Bütün bunlara rağmen Ehl-i Beyt'im hakkında sizlere tavsiyede bulunuyorum...
Peygamberin vefat saati gittikçe yaklaşıyordu.

Tüm vasiyetlerini Ali (a.s)'a yaptı... daha sonra mübarek ruhu Allah'ın katına yükseldi. Ali (a.s) ve muhterem ailesi Peygamberin kefen ve defin işleriyle meşgul oldular... Sonunda ise Peygambere namaz kıldılar. Saha sonra Ali (a.s) Müslümanlara bölük bölük içeri girerek Peygambere namaz kılmalarını emretti.

Namaz kılma işlerinden sonra Ali (a.s), ailesi ve sahabeden bir grup Peygamberi vefat ettiği odada defnettiler. Allah'ın selamı Ona, Âli'ne ve Ashabına olsun. son

Dipnotlar

- el-Vefa bi Ehvalil Mustafa. c. 1, s. 254. Fıkh'us Sire s. 201, HayaT-u Muhammed s. 260.
- Bihar'ul Envar c. 19, s. 124-125.
- Muhammed Resulullah s. 136.
- Hucurat/13.
- Muhammed'ul Misl, s. 313, Beyrut baskısı.
- es-Siret'un Nebeviye c. 2, s. 150.
- Sahih'u Tirmizi, Müstedrek-i Hakim, Fezail'ul Hamse.
- Bihar'ul Envar c. 19, s. 130. El-Mizan c. 9, s. 142.
- Enfal/75.
- Kitab'ur Resul c. 1, s. 223, 3. Baskı. Es-Siret'un Nebeviyye s. 170.
- Kitab'ur Resul. c. 2, s. 147-148.
- Bu bölümün "Davet" adlı faslına bakın.
- Lamahat Fi's Sakafat'il İslamiyye s. 287, 1.baskı Beyrut.
- Bihar'ul Envar, c. 19, s. 218; el-Mizan, Enfal suresi tefsiri.
- Bedir Medine'ye yakın su kuyularının ismidir.
- Enfal/9.
- Ahzap/10-13.

- Es Siret'un Nebeviyye, c. 2, s. 6-7, İrşad-ı Şeyh Mufid, s. 58.

- a.g.e.

- Mustedrek'u Sahihyen, c. 2, s. 32 Tarih-i Bağdat, c. 13, s. 19.

- Fikh'us Sire, s. 230.

- Hayat-ı Muhammed, s. 429 Fıkh'us Sire, s. 330.

- Heyatu Muhammed, s. 453, Siret'un Nebeviyye, c. 2, s. 8.

- Heyatu Muhammed, s. 458, Bihar'ul Envar, c. 2 Huybiye gazvesi bölümü.

- Mecme'ul Beyan, fetih suresi Tefsirinde.

- Fetih/18.

-Bihar'ul Envar, c. 1, s. 357 Hayat-u Muhammed.

- Hayat-u Muhammed.

- Rum/30.

- Enbiya/107.

- Sebe/28.

-a.g.e.

- Hayat-u Muhammed, s. 530 Bihar'ul Envar, c. 21 b. Mekke'nin Fethi.

- Siret'ur Resul. Mekke'nin Fethi bölümü.

- El Mizan, c. 20, Nasr suresi Tefsiri; Bihar'ul Envar, c. 21, Mekke'nin Fethi.

- a.g.e.

- a.g.e.

- a.g.e.

- Bihar'ul Envar, c. 21, Mekke'nin Fethi; Hayat-u Muhammed.

- Sire-i Peygamber, s. 86 El Mizan, c. 20 Nasr suresinin tefsiri.

- a.g.e. Bihar'ul Envar, c. 21, Mekke'nin Fethi.

- Hucurat/13.

- Bihar'ul Envar, c. 21, Mekke'nin Fethi; Hayat-u Muhammed.

- Tefsir-i Keşşaf.

- Sriet'ur Resul, s. 127, Sirei Halebi.

- Siret'ur Resul, s. 127 Sire-i Zeyni Dehlan, s. 110.

- El-Mizan, c. 10, Tevbe/25.

- Fi-Zilal'il Kur'an, c. 10, Tevbe/25.

- Siret'ur Resul, s. 132.

- Tevbe/81.

- Müsned-i Ahmed, s. 230 Hasais-i Nesai, s. 14 Tabakat'ı İbn-i Saad, c. 3, s. 1 Hilyet'ul Evliya,

c. 7, s. 195, Tarih-i Bağdat, c. 7, s. 452; Kenz'ul Ummal, c. 3, s. 154 ve...

- Hasais-i Nesai, s. 20; Sahih-i Tirmizi, c. 2, s. 183; Müsned-i Ahmed, c. 3, s. 283; ed-Durr'ul Mensur, Tefsir-i İbn-i Cerer, c. 10, s. 46, Müstedrek, c. 3, s. 51 ve...

- Bihar'ul Envar, c. 20, Beraat suresinin nuzulu, hayat-u Muhammed.

- İrşad-ı Şeyh Müfid, Haccet'ul Veda, Hayat'ul Muhammed.

- Tuhef'ul Ukul, s. 39.

- Tevbe/37.

- Tevbe/36.

- Hucurat/36.

- Hucurat/13.

- Her ikisi de yer isimidir.

- Sevaik'ul Muhrika, İbn-i Mace, Müstederek, Hilyet'ul Evliya c. 5, s. 26, Tarhih-i Bağüdat, c. 7, s. 377, Ebu Hureyre'den naklen, Kenz'ul Ummal, c. 1,s. 48, el-Gadir, c. 1'de 110 sahabe, 84 .tabidyinden nakledildiği kayıtlıdır